

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **P. K.**
státní příslušností Ukrajina
adresa pro doručování P.

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2019 č. j. CPR-15062-5/ČJ-2019-930310-V241

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2019 č. j. CPR-15062-5/ČJ-2019-930310-V241, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 2. 2019 č. j. KRPA-82020-19/ČJ-2019-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že rozhodnutí považoval za nezákonné, byl jím a v řízení předcházejícím jeho vydání zkrácen na svých právech. Žalobce uvedl, že měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty s platností do 1. 4. 2019, nebylo mu nic známo o tom, že by platnost zaměstnanecké karty byla dne 28. 8. 2018 zrušena. Dále poznamenal, že správní orgán zahájil řízení ohledně zrušení zaměstnanecké karty, neboť doklad o zajištění ubytování neodpovídal skutečnosti, podkladem pro vydání rozhodnutí v dané věci byla svědecká výpověď ubytovatele, který uvedl, že žalobce na dané adrese nikdy nebydlel. Žalobce namítal, že nebyl proveden důkaz jeho výpovědí, aby byl objasněn skutkový stav věci, poukázal na ust. § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Žalobci bylo oznámení o zahájení řízení doručováno prostřednictvím ustanoveného opatrovníka, tento institut je však podle žalobce krajním prostředkem, k němuž lze přistoupit pouze v případech, kdy není možný postup podle ust. §§ 19 až 24 správního řádu, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012 č. j. 7 As 130/2012-29. Žalobce konstatoval, že je zaměstnán na území České republiky, na jeho domovskou adresu či na adresu jeho zaměstnavatele nebylo doručováno. Byl toho názoru, že uvedené lze považovat za důkaz, že v České republice nepobýval úmyslně nelegálně, s přihlédnutím k délce údajně neoprávněného pobytu a dobrovolnému dostavení se měl správní vyhoštění v délce 1 roku za nepřiměřené. Žalobce dále nesouhlasil s posouzením dopadu vyhoštění do jeho rodinného a soukromého života, poukázal na bezpečnostní situaci na Ukrajině, kde jsou v současné době muži opět povoláváni do bojů, v průběhu správního řízení několikrát upozornil na to, že situace na Ukrajině není klidná a že mu hrozí nasazení ve válečném konfliktu, což dovozoval i z osudu svých vrstevníků a kamarádů. Žalobce uvedl, že v dokumentu „Informace OAMP MV ČR – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 25. 4. 2019, ze kterého správní orgán vycházel při svém rozhodování, není uvedeno, čeho se informace týká a jaké problémy řeší a s jakými výsledky. Žalobce namítal, že nikdy nesdělil, že by odmítal brannou povinnost, pouze že má odůvodněné obavy o svůj život. Projevil též nesouhlas s tím, že by napadené rozhodnutí odpovídalo okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu). Žalobce měl za to, že uvedené lze považovat za splnění podmínky podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, kdy nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalovaný dle žalobce porušil základní zásady činnosti správního orgánu dle ust. §§ 2, 3 a 93 v návaznosti na ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Z těchto důvodů navrhl žalobou napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na prvoinstanční i druhoinstanční rozhodnutí, neboť se v nich bylo reagováno na argumentaci žalobce, která byla shodná jako v žalobě. Žalovaný neshledal ve svém postupu žádné pochybení a navrhl žalobu zamítnout.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.

5. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 25. 2. 2019 v 15 hod. byla vyslána policejní hlídka na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, Cigánkova 2, Praha 4, kde se měl nacházet žalobce, který měl dle sdělených informací pobývat na území České republiky neoprávněně. Policejní hlídce bylo sděleno, že žalobce na území České republiky pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu formou zaměstnanecké karty s dobou platnosti do 1. 4. 2019. Dne 23. 5. 2018 však bylo s žalobcem zahájeno řízení o zrušení platnosti pobytu dle ust. § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vedené pod sp. zn. OAM-1213/ZR-2018, dne 8. 8. 2018 bylo v dané věci vydáno rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k pobytu, které nabylo právní moci dne 28. 8. 2018. Žádné jiné řízení, které by opravňovalo žalobce k pobytu v České republice, v té době neprobíhalo. Součástí správního spisu je rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového a správního řízení Praha VI. č. j. OAM-1213-10/ZR-2018, kterým byla žalobci dle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušena zaměstnanecká karta, neboť žalobce k žádosti předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti; podle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dne 25. 2. 2019 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců (č. j. KRPA-82020-14/ČJ-2019-000022). Dle protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 25. 2. 2019 č. j. KRPA-82020-15/ČJ-2019-000022-SV žalobce při výsledku před správním orgánem uvedl, že souhlasí s vedením řízení v českém jazyce, neboť česky rozumí velmi dobře, nežádal přítomnost právního zástupce. Narodil se na Ukrajině ve městě Sumy dne X, v současné době bydlí na adrese P., kde žije sám a má tam označenou schránku. Do České republiky přicestoval v roce 2006 vlakem z Ukrajiny, přijel sem za prací. Nevěděl o tom, že od 29. 8. 2018 pobýval na území České republiky bez platného povolení k pobytu, nevycestoval, protože si nebyl vědom vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, měl nahlášenou jinou adresu, kde si nepřebíral poštu. Uvedl také, že s jeho osobou žádné jiné řízení neprobíhá, v minulosti mu nebylo uloženo správní vyhoštění. Žalobce vypověděl, že v České republice nemá žádné příbuzné, je svobodný a bezdětný, nemá zde žádný majetek, pracuje jako pomocná síla v kuchyni. Jeho zdravotní stav je dobrý, je schopen cestovat, nemá žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování, disponuje finančními prostředky potřebnými k dalšímu pobytu a k vycestování z České republiky. Má sjednané zdravotní pojištění. V České republice s nikým nesdílí domácnost, neexistuje osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu zde bylo z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života nepřiměřené, ani osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči. Žalobce sdělil, že nemá k České republice žádné vazby. Na Ukrajině žije jeho matka a sestra, žalobce tam nevlastní žádný majetek. V České republice se nedopustil žádné trestné činnosti, nepožívá návykové látky. Písemnosti si přeje doručovat na uvedenou adresu na P. Dále prohlásil, že pokud bude muset, vycestuje dobrovolně, v České republice ale žije již 13 let a odchod na Ukrajinu by pro něj byl těžký. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 2. 2019 ev. č. ZS47042 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 27. 2. 2019 č. j. KRPA-82020-19/ČJ-2019-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok s tím, že dle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

cizinců byl počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalobce podal proti danému rozhodnutí odvolání, ve kterém namítal, že mu nebylo doručeno rozhodnutí o zrušení platnosti zaměstnanecké karty, byl tedy přesvědčen, že na území České republiky pobývá legálně, dále považoval správní vyhoštění na dobu 1 roku za zcela nepřiměřené, nesouhlasil s posouzením dopadu do rodinného a soukromého života, a to především vzhledem k době jeho pobytu v České republice, poukázal také na vyhrocenou situaci na Ukrajině. Vzhledem k tomu, že odvolání směřovalo i do obsahu závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26. 2. 2019 ev. č. ZS47042, žalovaný požádal o jeho potvrzení nebo změnu dle ust. § 149 odst. 4 správního řádu. Ministr vnitra závazným stanoviskem k možnosti vycestování cizince ze dne 2. 5. 2019 č. j. MV-55850-2/OAM-2019 potvrdil výše specifikované závazné stanovisko a konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 7. 2019 č. j. CPR-15062-5/ČJ-2019-930310-V241 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

6. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
7. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*
8. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
9. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
10. Podle ust. § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
11. Podle ust. § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019 *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svěvolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

12. Městský soud v Praze předně poukazuje na to, že část námitek žalobce se týká jiného správního řízení, a to řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty vedeného Ministerstvem vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového a správního řízení Praha VI., pod sp. zn. OAM-1213/RZ-2018. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, oddělení pobytového a správního řízení Praha VI., č. j. OAM-1213-10/RZ-2018, byla dle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců zrušena zaměstnanecká karta žalobce, neboť žalobce k žádosti předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatně pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti; zároveň mu byla podle ust. § 46e odst. 1 ve spojení s ust. § 37 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Z rozhodnutí č. j. OAM-1213-10/RZ-2018, které je založeno ve správním spise, vyplývá, že žalobce k žádosti o zaměstnaneckou kartu předložil nájemní smlouvu v bytovém domě na adrese P., uzavřenou s panem G. A. V., z jehož výpovědi učiněné v jiném řízení bylo správnímu orgánu známo, že řadě lidí vydal potvrzení o zajištění ubytování na dané adrese, aniž by tam tito lidé skutečně pobývali. S ohledem na uvedené bylo zahájeno správní řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty s žalobcem. Oznámení o zahájení správního řízení se žalobci nepodařilo doručit, neboť na uvedenou adresu byl neznámý, proto bylo oznámení doručováno veřejnou vyhláškou, následně byl žalobci usnesením ustanoven opatrovník podle ust. § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu. Opatrovník byl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a o možnosti vyjádřit se k věci, poté bylo vydáno rozhodnutí ve věci, které nabylo právní moci dne 28. 8. 2018.
13. Výše popsané řízení není Městský soud v Praze oprávněn přezkoumávat. Projednávaná žaloba totiž byla podána proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 22. 7. 2019 č. j. CPR-15062-5/ČJ-2019-930310-V241, které bylo vydáno v jiném řízení – v řízení o správním vyhoštění. Je sice pravdou, že toto řízení navazuje na řízení ve věci zrušení zaměstnanecké karty, avšak to na výše uvedeném nemůže nic změnit. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2012 č. j. 4 As 5/2012-22, ze kterého vyplývá: „V řízení o přezkumu rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele uloženého z důvodu neoprávněného pobytu na území České republiky nelze podrobit přezkumu předcházející rozhodnutí o zrušení jeho povolení k dlouhodobému pobytu. I přes vzájemnou obsahovou návaznost se tato rozhodnutí vyznačují odlišným předmětem a obsahem, řízení k jejich vydání jsou prováděna v intencích jiných právních norem a jejich vyústěním je vydání dvou různých správních rozhodnutí, přičemž každé z nich je samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví (§ 65 odst. 1 a § 75 odst. 2 s. ř. s.). Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu bylo doručeno pouze ustanovenému opatrovníkovi stěžovatele, a nelze tedy vyloučit, že se stěžovatel o jeho vydání fakticky nedozvěděl, a to až do doby zahájení řízení o správním vyhoštění, a na území České republiky tak do té doby pobýval neoprávněně bez vlastního vědomí.“ Námitky žalobce týkající se řízení ve věci zrušení jeho zaměstnanecké karty je z uvedených důvodů třeba posoudit jako nedůvodné. Městský soud v Praze podotýká, že rozhodnutí č. j. OAM-1213-10/RZ-2018 nabylo právní moci dne 28. 8. 2018, ode dne 29. 8. 2018 tak žalobce pobýval na území České republiky bez platného víza. Skutečnost, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně, aniž by věděl o vydání rozhodnutí o zrušení zaměstnanecké karty, neboť bylo doručováno pouze
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ustanovenému opatrovníkovi, nic nemění na tom, že soud nemůže v tomto řízení přezkoumávat jiné správní řízení, než proti kterému směřuje podaná žaloba.

14. Městský soud v Praze má za to, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil, proč bylo namíste uložení správního vyhoštění, dostatečně se zabýval též otázkou přiměřenosti tohoto opatření a tím, zda je možné vycestování žalobce do jeho vlasti, vypořádal se s odvolacími námitkami žalobce. Žalovaný dle názoru Městského soudu v Praze postupoval v souladu s právními předpisy a přijal řešení odpovídající okolnostem případu (ust. § 2 odst. 4 správního řádu).
15. Soud dále uvádí, že žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na to, že při naplnění zákonem předpokládaných podmínek není na uvážení správního orgánu, zda rozhodne o správním vyhoštění. V daném případě bylo prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně cca 7 měsíců, neboť mu rozhodnutím č. j. OAM-1213-10/RZ-2018, které nabylo právní moci dne 28. 8. 2018, byla zrušena zaměstnanecká karta. Nepochybně tak došlo k naplnění podmínek daných ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze se s žalovaným ztotožňuje a odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31, ve kterém se uvádí: *„K námitce, že správní orgány měly stěžovateli umožnit dobrovolně opustit území České republiky, Nejvyšší správní soud v souladu s krajským soudem (jehož argumentaci stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil) konstatuje, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území, nevylučuje, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Zákon o pobytu cizinců naopak předpokládá, že cizinec po uložení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky.“* Naopak stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu, soud v takovém případě přezkoumává to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č. j. 10 Azs 181/2016-44). Městský soud v Praze přitom shledal, že doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 rok, není zjevně nepřiměřená okolnostem případu, správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení [maximální doba, na kterou bylo dle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, možno uložit správní vyhoštění, činila 3 roky, žalobci stanovená doba správního vyhoštění tak představuje třetinu uvedené maximální doby].
16. Pokud jde o nesouhlas žalobce s posouzením dopadu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života, Městský soud v Praze uvádí, že správní orgány se zabývaly i touto otázkou, podrobně hodnotily přiměřenost uloženého opatření v souladu s ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srov. str. 6 a 7 rozhodnutí žalovaného a str. 3 a 4 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a správně dospěly k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a že nebyly splněny podmínky pro použití ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců – žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně po dobu cca sedmi měsíců, při svém výsledku uvedl, že v České republice nejsou žádní jeho příbuzní, žije zde sám, nemá zde žádný majetek ani jiné vazby, na Ukrajině se nachází jeho sestra a matka, žalobce je schopen cestovat, je zdravý, nemá žádný důvod, který by mu bránil ve vycestování. Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že žalobce nemá v České

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

republiky takové vazby, které by bránily jeho vycestování z území České republiky, resp. které by představovaly nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud v Praze proto považuje dané námitky žalobce za nedůvodné.

17. Správní orgány posuzovaly také otázku možnosti vycestování žalobce na Ukrajinu, podkladem pro vydání rozhodnutí byla i závazná stanoviska k této otázce – závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odbor azylové a migrační politiky ze dne 29. 2. 2019 ev. č. ZS47042 a závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 2. 5. 2019 č. j. MV-55850-2/OAM-2019. Na základě těchto stanovisek správní orgány konstatovaly, že žalobce může na Ukrajinu vycestovat. Na str. 3 závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 2. 5. 2019 č. j. MV-55850-2/OAM-2019 se uvádí: *„Ministr vnitra doplňuje, že z Informace OAMP MV ČR – Situace v zemi – „Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně vysídlené osoby“ ze dne 25. 4. 2019 jednoznačně vyplývá, že ve srovnání s rokem 2014 se v letech 2015 a 2016 politická situace v zemi stabilizovala, a jako takovou ji lze charakterizovat i v roce 2018, ačkoliv centrální vláda nadále neměla pod kontrolou poloostrov Krym, který byl po anexi včleněn do Ruské federace, a část Luhanské a Doněcké oblasti, na jejichž území byly vytvořeny samozvané lidové republiky, kontrolované proruskými separatisty. Podle vládních i nevládních výročních zpráv nedocházelo k bezpečnostním incidentům v žádné z dalších ukrajinských oblastí kromě Luhanské a Doněcké oblasti. (...) Z výše citovaných informací jednoznačně vyplývá, že Sumská oblast, kde výše jmenovaný naposledy ve vlasti žil společně s rodinou, je plně pod kontrolou centrální ukrajinské vlády, všední život v místě jeho bydliště probíhá v mezích normálu, jsou zajišťovány potřebné veřejné služby a také činnost státních orgánů.“* Z citovaného závazného stanoviska dále vyplývá, že na východoukrajinské frontě jsou v současné době pouze dobrovolníci a profesionální příslušníci armády. Z dokumentu „Informace OAMP MV ČR – Ukrajina – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby“ ze dne 25. 4. 2019, který je přílohou závazného stanoviska ministra vnitra ze dne 2. 5. 2019 č. j. MV-55850-2/OAM-2019, je jednoznačně zřejmé, že se týká politické a bezpečnostní situace na Ukrajině, je v něm uvedeno, z jakých zdrojů bylo při jeho vypracovávání vycházeno; námitka žalobce, že v dokumentu není uvedeno, čeho se informace týká, jaké problémy řeší a s jakými výsledky, je nedůvodná. Nadto obdobné závěry o situaci na Ukrajině vyplývají i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z jeho usnesení ze dne 18. 4. 2019 č. j. 9 Azs 410/2018-38: *„K bezpečnostní situaci na Ukrajině NSS opakovaně konstatoval, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, dále srov. např. usnesení ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 Azs 15/2015 - 28; ze dne 30. 4. 2015, č. j. 9 Azs 13/2015 - 69; ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31; a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018 - 26). Ozbrojený konflikt je navíc dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, zbytek země je plně pod kontrolou ukrajinské vlády.“ Žalobce přitom nepochází z uvedených oblastí, ale ze Sumské oblasti, která není zasažena bezpečnostními konflikty. Dále je třeba podotknout, že žalobce ve svých podáních neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že jeho vycestování na Ukrajinu není možné, pouze obecně poukazoval na to, že má strach o svůj život. Městský soud v Praze uzavírá, že z podkladů založených ve spise i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

zřejmé, že vycestování žalobce na Ukrajinu nic nebrání, nejsou dány důvodné obavy, že by žalobci ve státě, jejímž je státním občanem, hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. I tyto námitky žalobce tak Městský soud v Praze posoudil jako nedůvodné.

18. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.